

les Erkendelse af Øjeblikkets Krav, havde været med til disse Handlinger. Og Krigen endte med, at det for dens Ulykker frelste Danmark fik Løfte om at se Folkets dybestliggende Haab og Ønske virkeliggjort: det hele Folks Genforening til eet. Men jo mere efter Krigen det Øjeblik nærmede sig, da det skilte atter skulde bøje sig sammen, des mere nervøs Uro kom der op rundt omkring i Landet. I mindre kraftige Sjæle vækker Tanken om de store Øjeblikkes Nærhed let Frygt og Bekymring, og Frygten og Bekymringen blev hos mange til en Fanatisme, som tilslørede Blikket for det rette Maal og de rene Linier. Regeringen havde siddet ved Roret længere end nogen anden Regering i de sidste 25 Aar, dens Parti var oven i Købet et Mindretal, og som altid under saadanne Omstændigheder havde der under Partiernes Samvirken, der en Tid lang endog blev til en gennemført Borgfred, ulmet indenrigspolitiske Modsætninger, der efterhaanden arbejdede sig stærkere frem. Partilidenskaben sluttede da Forbund med den nervøse Fanatisme, og efterhaanden som Afgørelsens Dag nærmede sig, blev Larmen højere, Sindene uklare. Det var da den danske Regerings uvisnelige Fortjeneste, at den blev staaende fast paa det Grundlag, Regering og Rigsdag i forstaaende Fædrelandskærlighed, samlet og enig havde lagt for Genneførelsen af Folkets Fremtidshaab. Medens til Tider falske Rygter susede om Regeringen, og Bagvaskelser haglede ned over den, lod den urokkelig sin Optræden bestemme af Nationalitetens og Selvbestemmelsesrettens Krav som dens faste Retsgrundlag og blev derved Bærer af en ren og uforvansket national Politik. Saaledes væbnet gik den Afgørelsen i Møde.“

Naar det er Dommen, jeg tænker, Historien vil fælde over den nuværende Regering, vil det forstaaes, at jeg ikke kan være med i den Agitation mod Regeringen og den Miskendelse af den, som ogsaa Forespørgselen i Dag er et Led i. Langt fra at fordømme Regeringen for dens Handlemaade vil jeg som dansk Mand taknemmelig prise den, fordi den holder Fanen, Nationalitetens Fane, højt. Hvis den fulgte sin snævre Partiinteresse, var den nu maaske allerede traadt af. Men hvis den sætter sit Lands Interesse over sit Partis, bliver den paa sin Post, saa længe dens Opgave kræver det af den. Derfor siger jeg til Regeringen: Staa fast, vig ikke en Tomme fra den Rettens Grundvold, uden hvilken Folket gaar en stadig

truet Fremtid i Møde; gør alt, hvad der kan gøres, for at det en Gang kan hedde: Da det danske Folk i en afgørende Stund sattes paa Prøve, havde det den fulde Forstaaelse af, at det Folk, der kræver mere, end Retten kan hjemle det, graver sin egen Grav, og handlede derefter.

Forhandlingen om selve Fredstraktaten skal jeg ikke blande mig i. Den forekommer mig i Øjeblikket dels ørkesløs, dels skadelig. Jeg skal blot henvise til de Virkninger, det mulig vilde medføre, hvis Ministeriet svarede paa forskellige af de Forespørgsler, der er rettede fra Forespørgernes Side.

Det stillede Forslag til Beslutning kan jeg ikke stemme for. Det gælder nu om ikke at udsaa Mistillid i Befolkningen, men sluttet og samlet med et genreist Folks store Følelser at tage imod vore tilbagevendende Landsmænd. Det vilde være et løftende Eksempel for hele Landet, hvis vi her i Tinget alle kunde staa Side om Side i denne Sag. Det kan i dette Øjeblik ske. Det kan ske, hvis man vil fjerne Mistilliden af den Beslutning, der er foreslaaet, og holde sig til en Udtalelse om det, som vi fra alle Sider er enige om, og som det netop derfor i Øjeblikket kan være det rette at udtale. Jeg opfordrer derfor Forslagsstillerne til at tage den sidste Halvdel af Forslaget tilbage, og hvis det ikke sker, retter jeg den Anmodning til den højtærede Formand, at han da vil lade foretage en delt Afstemning over de to Dele af Forslaget om Overgang til Dagsordenen, saa at alle vi, som ønsker at udtale, hvad den første Halvdel af Beslutningen indeholder, kan komme til at stemme sammen med Tingets øvrige Medlemmer om en samlet Udtalelse paa dette Grundlag, medens vi selvfølgelig maa stemme imod den anden Halvdel af Forslaget.

Kragh: Det kan naturligvis kun glæde mig, at det ærede 16de tingvalgte Medlem (Trier) udtaler sin og sit Partis Glæde over første Afsnit af Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, idet deri fremhæves det, som Statsministeren i Spørgsmaalet om Flensborg har stillet til Side, nemlig dette, at Grænsen skal drages ikke blot paa Grundlag af Afstemningens Resultat, men ogsaa under Hensyn til de paagældende Steders økonomiske og geografiske Forhold.

I øvrigt skal jeg til det ærede Medlem kun sige, at hans Tale var mig et Vidnesbyrd om, at han allerede har